

שלענין זה אינו שליח, והרי השליח כשאר מוציא מעות הקדש, והוא המועל, ולא מי ששלחו.

והדין האמור ברישא הוא התלוי בשערה. כי יש לתמוה ולומר: וכי גם במקום שכן עשה השליח שליחותו — אמאי מעל בעל הבית?!

וכי יתכן לומר שזה השליח חוטא, שמוציא את מעות ההקדש לחולין, וזה בעל הבית ששלחו מתחייב על ידו?!

והרי קיימא לן: אין שליח לדבר עבירה, ואין השולח מתחייב על ידי שלוחו?!

והיינו — חידוש זה שמתחייב המשלח — בהריון התלויים בשערה.

אמר דחה רבא: ומאי קושיא היא זו?!

דילמא שאני מעילה, שאנו מחייבים את המשלח אף שבעלמא אין שליח לדבר עבירה, משום דילפא מעילה בגזירה שוה "הטא הטא" מתרומה.

נאמר במעילה: נפש כי תמעול מעל "וחטאה" בשגגה מקדשי ה', ונאמר בתרומה: ולא תשאו עליו "חטא" בהרימכם את חלבו ממנו.

מה התם בתרומה, שלוחו של אדם כמותו שנאמר: כן תרימו "גם" אתם תרומת ה' — "גם" לרבות שלוחכם.

אף כאן במעילה, שלוחו של אדם כמותו ואף שלדבר עבירה הוא.

וכיון שמגזירה שוה הוא נלמד, אין זה תלוי בשערה, אלא כדבר המפורש בתורה?!

אלא, אמר רבא: לא נצרכא אלא לכדתניא [הדין התלוי בשערה הוא זה שלמדנו בברייתא]:

בעל הבית שנתן בשוגג ביד שלוחו מעות של הקדש כדי ליקח לו חלוק או טלית, ונזכר בעל הבית שמעות הקדש הן קודם שהגיע השליח אצל החנוני, ולא נזכר שליח שמעות הקדש הם, והוציאם — הרי השליח מעל ולא המשלח.

והטעם: הואיל וודאי ביטל המשלח את שליחותו משנזכר, שהרי אין רצונו שיוציא השליח מעות של הקדש, בטלה שליחותו. ולפיכך פטור המשלח וחייב השליח, שהרי הוציא מעות הקדש לחולין ולא בתורת שליחות [רש"י].⁽⁹⁾

והרי יש לנו לתמוה ולומר: שליח עניא —

ויהיה משמע שרק בעולות הבאות בחג אסורה הלינה ולא בשאר עולות, וזה לא יתכן, כמבואר במפורש בפרשת קרבן עולה.

9. ברש"י במסכת קדושין נ א ד"ה שליח מעל, כתב: ובעל הבית פטור, כיון שנזכר לאו שגגה היא גביה [ואין מעילה אלא בשוגג]. ושליח חייב שהוציא מעות הקדש לחולין. ואילו לא

נזכר, הוה רמיא מעילה עליה, דאיתרבי שליח למעול שולחו על ידו. אבל השתא דאיפטר בעל הבית, רמיא מעילה אשליח, ככל התורה כולה, דאין שליח לדבר עבירה, אלא העושה הוא המתחייב. הרי שנתן רש"י טעם אחר הן לפטור המשלח והן לחיוב השליח.

וראה בזה ב"חידושי רבינו שמואל" קידושין יג ד, ובהערות שם.